

“En büyük felaket seçimin kaybedilmesi değil, demokrasinin kaybedilmesidir.”

Kendimizi Değil Ülkeyi Düşünüyorsak Çözülemeyecek Sorun Yoktur...

Ali ÖZDEN

Türk Gastroenteroloji Derneği'nin seçim sonuçlarını değerlendirmeyi bir dernek üyesi olarak görev edinmiş bulunmaktayım. Amacım kimseyi üzmem ya da kırmak değildir. Sadece kişisel görüşlerimi ortaya koymaya çalışacağım. Yazıma 10.12.2013 tarihinde yapılan genel kurulda yönetime seçilenlere başarı dileklerimi sunarak başlamak istiyorum. Bu yazıyı yazmaktaki temel amacım hem kendimi daha iyi tanımak hem de bazılarının da kendileriyle tanış olmasına katkıda bulunmaktır.

Saat 14'e doğru oyumu kullanmak üzere TGD genel merkez binasına geldim. Binanın önü ve içi büyük bir insan kalabalığı ile doluydu. Seçime gösterilen ilgi beni şaşırttı çünkü ben zamanla ilginin azalacağını düşünüyordum, oysa ki yanılmışım. Sessizce tanıdıklara selam vererek kapıdan içeri girip koridorda yürümeye koyuldum. Koridorun sonundaki oturma grubunda Burhan Şahin Hocayı görünce oraya doğru yöneldim. Birde ne göreyim TGD'nin gelişiminde en çok katkısı olan (Burhan Şahin, Selahattin Ünal) hocaların yanı sıra orada Hasan Özkan, Hakan Şentürk, Fatih Beşışık oturmakta idi. Bu tabloyu kurgulayan benim bir konuşma yapmam için her şeyi hazırlamıştı. Oturanları selamladıktan sonra koridordaki mahşeri kalabalığı göstererek “bu benim eserim” diye bağırdım. Bilinmeyen bir gücün etkisi ile bu üç kelimeyi söyledim. Evet, ne yaparsan yap gerçeğe zincir vurulsa da zincir dayanmıyor. 1970'li yıllarda TGD genel kuruluna katılım o kadar az olurdu ki hükümet komiserinin sorun yaratmaması için insan toplamak için görevlendirilirdik. O dönemde derneğin üye

sayısı da oldukça azdı, nerdeyse bir elin parmakları kadardı. İstanbul ve İzmir şubelerinin de kendi başına buyruk olma isteğiyle bir araya gelme olasılığı da azdı. O zaman ulaşım da bugünkü kadar kolay değildi.

TGD seçimine katılımın bu denli yüksek olması 1959-2013 döneminde yapılan çalışmaların sonucudur. Gastroenterolojinin yaklaşık 54 yıllık resmi bir geçmişi var bu süreçte tüm yönetimler ellerinden gelen çabayı göstermiştir. Emegi geçen herkese teşekkür etmek hepimizin görevidir. Yirmi yıl önce bu ülkede gastroenterolog sayısının en az 1.500 olması gerekir dediğimiz zaman, çoğunluk yeterli gastroenterolog ve akademisyen olduğunu ileri sürdü. Oysa o zaman en çok 100 gastroenterolog vardı. Çoğunluk, az olmak, aranır olmak istiyordu. O zamanki hükümetler de gastroenterolojik sorunları pratisyen hekim, dahiliyeci, intaniyeci, genel cerrahi uzmanları ile çözenin daha ekonomik olduğunu düşünüyordu.

Maalesef bu ülkenin esas sorunu eksik eğitilmiş insanlarla. Bugün bu ülkenin en az 5.000 gastroenteroloğa ihtiyacı olduğunu bağırmak istiyorum.

TGD 1959 yılında kurulduğunda manzara şu idi. Tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de gastroenteroloji klinik temelli var olmanın yollarını aramaktaydı. O yıllarda gastroenteroloji Ankara, İstanbul, İzmir'de ayrı bir disiplin olarak ilk adımlarını atmaya başladı. O dönemde bu üç büyük şehirde hastane bazlı toplantıların gündeme geldiği ve gastroenteroloji-cerrahi işbirliğinin yaşama geçirildiği görülür.

“Demokrasinin güzeli temsili olanı değil, doğrudan yani katılımcı olanıdır. Çoğunlukçu olanı değil, çoğulcu olanıdır.”

“İnsana en çok zarar yakın arkadaşlarından gelir.”

İlk Ulusal Gastroenteroloji Kongresi 26-28 Eylül 1974’de, Ankara’da, Prof. Dr. Zafer Paykoç tarafından gerçekleştirilir. Bu ilk kongre o zaman akademik dünyada büyük ilgi uyandırmıştır. Bu kongre ülkemizde tıp alanında bir uyanmaya da yol açtı dersek yanlış olmaz. Bu kongre gençlerin ve genç akademisyenlerin gastroenterolojiye ilgi duymasına neden olmuştur. Ayrıca gastroenteroloji kavramının da ülke genelinde algılanmaya başladığı görülür. 5-8 Ekim 1977’de İkinci Gastroenteroloji Kongresi yine Ankara’da Ankara Tıp Gastroenteroloji Kliniği tarafından organize edilir. Artık halkın gastroenterolojiye ilgisi de hızla artmaktadır. İç hastalıklarında gastroenteroloji yan dalının hızla gelişmesi yeni yan dalların da ortaya çıkmasının hızlanmasına yol açmıştır. Prof. Dr. Namık Kemal Menteş 26-28 Eylül 1979’da Üçüncü Gastroenteroloji Kongresini İzmir’de yaparak bilimsel gelişime katkıda bulunur. Dördüncü Ulusal Gastroenteroloji Kongresi 20-25 Eylül 1981’de Prof. Dr. İlhan Ulagay tarafından İstanbul’da yapılmıştır. Bu kongreler gastroenterologlar arasındaki iletişimi ve birlikteliği sağlayarak ülkemizde gastroenterolojinin gelişimini hızlandırmıştır. Toplum nezdinde de gastroenterolojinin popülaritesinin hızla arttığı görülür.

TGD’nin Ankara merkezli olması nedeniyle yönetim genellikle Ankara Tıp, Hacettepe Tıp ve Gülhane’den oluşmaktaydı. Bu durum kırıngılığa yol açmasa da soğuk bir havanın oluşmasına neden olmaktaydı.

O dönemde dernek faaliyetlerine fazla ilgi duyulmamaktaydı. Çünkü o dönemde dernekçilik sakıncalı işlerden sayılmaktaydı.

1984-1986 döneminde TGD yönetiminin Zafer Paykoç, Hasan Telatar, Nihat Sipahi, Şükran Karacadağ, İ. Safa Yıldırım’dan oluştuğunu görüyoruz. 1986-1988 döneminde ise yönetim Ercüment Palabıkoğlu, Hasan Telatar, Nihat Sipahi, Leziz Onaran, Uğur Kandilci’den oluşmuştu.

1988-1990 dönemi yönetim kurulunda Ercüment Palabıkoğlu, Hasan Telatar, Nihat Sipahi, Burhan Kayhan, Burhan Şahin bulunmaktaydı. Özellikle 1989 yılında dinci gruplar tıp çevrelerinde hızla örgütlenmekteydi. Çünkü 1989-90 Dün-

ya’da yeni bir dönemin başladığını ortaya koyan olayları yaşamaktaydı. Bu çevrelerin tıp yayıncılığına da hızla girmeye çalıştığı görülüyordu. Ben de sol eğilimli biri olarak gastroenteroloji alanında bir dergi çıkarmak için ön çalışmaları kafamda yapıyordum. Çünkü Amerika’da bulunduğum dönemde vakıf-dergi konusunda epeyce kafa yormuştum. Dergi konusunu önce Özden Uzunalımoğlu, sonra da Burhan Şahin ile paylaştım. Sonra dergi işini Ercüment hocaya açtım. Ercüment hocaya dergiyi derneğin çıkarmasının doğru olacağını uzun uzun anlattım. Onun endişe ettiği sıkıntılarının hepsinin aşılmasında biz elimizden geleni yapacağımızı söyleyince hoca olumlu yaklaştı. Çünkü o dönemde derneğin parası pulu yok, sadece bir defteri vardı. Ayrıca yönetimde de uyumsuzluk olduğu hissediliyordu. Bu nedenle de Ercüment Hoca mevcut tablodan hem memnun değil, hem de umutsuz idi. Hoca yalnız başına 24-28 Ekim 1989’da Samsun’da Prof. Dr. Sait Kapıcıoğlu tarafından yapılacak Ulusal Gastroenteroloji Kongresi’nin programına yapmakla meşgul iken benden yardım istedi. O zaman dernek merkezi olmadığından işler evlerde yapılmaktaydı. Hocanın evine birkaç kez giderek hocaya yardımcı oldum. O yıllarda şehirlerarası ulaşım ve konaklama çok rahat olmadığı için bazıları kongrenin üç büyük şehir dışında yapılmasına da sıcak bakmıyorlardı. Fakat Samsun Kongresi başarılı bir kongre olarak tarihe geçti. Yaşanan başarılı kongreler hem halkın hem de genç hekimlerin gastroenterolojiye ilgisini arttırmaktaydı.

Gastroenterologların da derneğe ilgisinin hızla arttığı görüldü. Ercüment Hoca yorulduğunu, yeni dönemde seçime girmeyeceğini ama benim girmemi istediğini söyledi. Bu arada süratle çalışarak TGD’nin yayın organı olan dergi bir sayı da olsa, 1990’da Ercüment Hoca yönetiminde yayınlanabildi. Bu derginin çıkmasında o dönemin yönetim kurulu yanı sıra Uğur Yılmaz’ın, Sedat Boyacıoğlu’nun, Bahri Ateş’in, Fatih Hilmioglu’nun ve hocaları Burhan Şahin’in büyük emeği olmuştur. Dergi çıkarma sevdası ile başlayan ilişkiler sonunda kendimi dernek yönetiminde buldum. 1990-1992 dönemi yönetim kurulu İsmet Yılmaz (Başkan), Mehmet Haberal (İkinci Başkan), Burhan Kayhan (Genel Sekreter), Burhan Şahin (Veznedar), Ali Özden’den (Muhasip) oluştu.

Ben gördüm! Neyi mi? Avrupa’da ve Amerika’da derneklerin ne yapabildiğini gördüm, havanda su döverek altın elde edi-

“İnsanları kandırmak kandırıldıklarına ikna etmekten daha kolaydır.” Mark Twain

“Kötülerin iyilere zarar vermesi doğru ve adil değildir.” Sokrates

lemeyeceğini gördüm. Çalışılırsa bir şeyler yapılabileceği konusunda umutluydum. Ama bazılarının da bir şeylerin yapılmasına mani olmaya çalışacağını da tahmin ediyordum. Bir şeyler yapmak mecburiyetindeydik. Böylece başkanın ve yönetimin desteğiyle gücümüz yettiğinde bir şeyler ortaya koymaya çalıştık.

Hizmet, ödev ne ki? Şehitlerimiz boşa ölmedik desinler diye dağları devirmek istiyorduk. Gece gündüz çalışarak kısa zamanda dağları devirerek düze çıktık ve Sakarya Caddesi'nde TGD'ye bir daire alıp yine işe koyulduk. İki yıl askerlik yaptığım askeri fabrikadan hediye olarak verilen Atatürk büstünü de yaptırdığımız konferans salonuna yerleştirmek nasip oldu. Bu salonun yapılmasında bugün yalnız adı kalan İlsan-İltaş ilaç firmasının önemli katkısı olmuştur. Derginin yaşama geçmesi, dernek genel merkezinde yapılan bilimsel toplantılar gastroenteroloji camiasında büyük heyecan yarattı. Sanki bir imkânsız başarılmıştı. Bir gün başkanımız İsmet Yılmaz'ın benim çalışmamdan o kadar memnun kalmış olmalı ki yönetim kurulu toplantısına “Bizim Ali başbakan olsa her şey bir haftada yoluna girer.” dedi. O zaman çok etkilenmişim ve daha çok daha da çok çok çalışmaya kendimi mecbur kıldım.

Bir gün Prof. Dr. Hasan Telatar hocam da bana, “Ali seninle dernekte çok çalışmak isterdim.” demesi de beni çok duygulandırmıştı. Çünkü ben gönüllü bir kuruluştaki profesyonelle çalışılması gerektiğine inanırım. Hasan hocam kendi yetiştirdiği üç arkadaşın dernekte çalışmasını çok arzu ettiğini söyledi. Bunlardan ikisiyle birlikte çalışma fırsatımız oldu.

5-10 Kasım 1991'de Nevşehir'de Dedeman Otel'de gerçekleştirilen Ulusal Gastroenteroloji Kongresi TGD tarafından gerçekleştirildi.

3-7 Ekim 1993'de Bursa Kervansaray Otel'de Prof. Dr. Faruk Memik tarafından gerçekleştirilen kongreye dernek adına genel sekreterlik görevini üstlenerek katkıda bulundum. Faruk Hoca'nın gayretleri ile bu kongre oldukça başarılı oldu. İlk kez bu kongrede tüm katılımcıların bulunduğu bir oturumda gastroenterolojinin sorunları tartışıldı. Dünyadaki gelişime hızla ayak uydurabilmek için ileri batı toplumlarında olduğu gibi bundan böyle kongrenin her yıl TGD tarafından organize edilmesi gündeme getirildiğinde oluşan karşıt görüş ne-

deniyle bu yaklaşım kabul görmedi. Bu toplantıda gastroenterolog ve akademisyen gastroenterolog sayısının artırılması için girişimlerde bulunulması da gündeme gelince sayının 100'den 1.500'lere çıkmasının enflasyona neden olacağı bazı katılımcılar tarafından dile getirildi.

Tutucu bir yaklaşımla her şeyin olduğu gibi kalmasının en iyisi olacağı çoğunlukta hakim olan düşünce idi. Genel düşünce gastroenterolog sayısı arttıkça sorunların da artacağı yönünde idi. Ulusal kongrenin de birkaç yılda bir talip olan merkezlerce yapılması genel olarak kabul gördü. Kongre yapmaktaki zorluklar, yeterince araştırma yapmanın zaman alacağı gündeme getirildi.

Kongre dönüşünde TGD yönetim kurulu toplanarak her yıl kongre yapılmasına ve kongrenin de TGD tarafından organize edilmesine karar verdi. Keşke o zaman yılda iki kez yapılmasına karar verseydik. Tarlanın tamamını ekmezsen, yarısını boş bırakırsan ayırık otu her yeri sarıyor.

“İşi ehline vermezsen felaket kaçınılmazdır.”

6-9 Kasım 1994'de Antalya'da Ramada Otel'inde gerçekleştirilen kongre ile başlayan süreçte her yıl birbirinden başarılı kongreler birbirini izledi. Kongreye katılım 150'lerden 1.600'lere çıkınca, bir de buna Türkçe konuşan ülkelerden gelen katılımcıların yarattığı hava eklenince kongrelerde uluslararası hava yaşanır oldu.

TGD'nin başarılı çalışmalarını gören İstanbul, İzmir, Bursa'daki gastroenteroloji merkezleri TGD faaliyetlerine tam destek olmuşlardır. Herkes dilde birlik, işte birlik, bilimde birlik, düşüncede birlik, bugün birlik, yarın birlik, gelecekte birlik için el ele gönül gönüle gelmişti. Bu konuda İstanbul'dan Prof. Dr. Rauf Sezer ve Prof. Dr. Atilla Ökten'in, Prof. Dr. İsmail Dinç ve Prof. Dr. Muzaffer Gürakar'ın, İzmir'den Prof. Dr. Hanefi Çavuşoğlu, Prof. Dr. Yücel Batur, Prof. Dr. Tankut İter, Bursa'dan Prof. Dr. Faruk Memik hocalarımızın önemli katkıları ve destekleri olmuştur. Bu hocalarımıza örnek davranışları için ne kadar teşekkür etsek azdır. Onların olumlu yaklaşımları ile şubeler aktif hale geldi. Yeni gastroen-

“Kendini kontrol edemeyenler insan olma yolunda eğitilmelidir.”

“Akıllı bir insan fırsat beklemekten çok kendisi fırsat yaratır.” Bacon

teroloji derneği şubeleri de açılarak Anadolu'nun dört bir yanında çoban ateşleri yakıldı. Her gittiğimiz yerde topraklarımız da, şehitlerimiz de, halkımız da unutulmadıklarını hissettiler.

Bilimsel gelişmeyi ateşlemek için gastroenterolojinin farklı alanlarını ilgilendiren çalışma ve araştırma grupları oluşturduk. Bunlardan bazıları başarılı çalışmalar ortaya koyarak dernekleşmeye gittiler (İnflamatuvar Barsak Hastalıkları Derneği, Motilite Derneği vs.). Yok edici güçlerin engellemeleri nedeniyle araştırma merkezi kurma çabalarımız geleceğe ve gelecek kuşaklara kaldı.

Gönüllü kuruluşlar; para kazanma amacı olmayan kuruluşlardır. Gönüllü insanlar bir araya gelerek insana ve insanlığa katkıda bulunmayı amaç edinirler. Bunlar gerçekleştirdikleri projelerle hem devlete hem de topluma katkıda bulunurlar. Bu kuruluşlar özel sektöre de destek verirler. Gönüllü kuruluşların gerçekleştirdiği bu projelerden para kazanmak gibi bir amacı yoktur.

Gönüllü kuruluşlar bizim ülkemizde yanlış anlaşılmaktadır. Bizde bu kuruluşlar çıkar sağlamak, siyasete atlamak için kullanılacak örgütlenmeler olarak algılanmaktadır. Batıda gönüllü kuruluşlar proje yapar ve insan gücü güven verirse hem devlet hem de başka kuruluşlar gerekli maddi desteği verir. Bazı gönüllü kuruluşların insan ve beyin gücü devletten daha zengindir.

Açıkça ifade etmek gerekirse devlet katında, hükümet katında, toplum katında gönüllü kuruluşlar yanlış algılanmaktadır. Ayrıca gönüllü kuruluşlarda çalışma kültürü ve etiği gelişmiştir. Bu ülkede zaten bilim ve akıldan yana tavırlı gönüllü kuruluş ta oldukça azdır. Bu ülkede eğitimli insanların oluşturduğu gönüllü kuruluşlar maalesef iç yıkım güçleri nedeniyle başarılı olamamaktadır. Dini kullanarak örgütlenen cemaatler hedeflerine ulaşmakta çok daha başarılı olmaktadır. Çünkü onlar soyut kavramlarda buluşup çıkar merkezli odaklaşarak birlikteliklerini güçlendirip amaçlarını gerçekleştirirken somut ve gerçek olanın peşinde olanlarsa boş lafla, boşa kürek çekerek kendilerini aldatmaktadır. Gençler hazır olunca bir düşünürüz anlayışındadırlar. Ben yapmıyorsam, çıkarım da yoksa anlayışı nedeniyle birlikte birşeyler yapma kültürü gelişmemektedir.

Gönüllü kuruluşlarda laf ile iş yürümez, üretmek, yaratmak gerekir. Bunun için de zamana ve emeğe ihtiyaç vardır. İnsanoğlunun zamanı kadar emeği de kutsaldır. Bu nedenle gönüllü kuruluşlara emeğini ve zamanını veren insanlara saygı duymak gerekir.

Ülkemizde son yıllarda özellikle siyasetçilerin, dincilerin (dini kullananlar) ilgileri gönüllü kuruluşlar üzerinde yoğunlaşmıştır. Öze sektörün de gönüllü kuruluşlara ilgisinin artması gerçekten kaotik bir durum yaratmıştır.

Yanlış algılamaya yüzünden bunlar gönüllü kuruluşları kullanabileceklerini sanıyorlar bu nedenle ele geçirme ya da yıkma operasyonuna başlıyorlar. Bu gerçekten ülkemiz için çok acıdır. Bu yaklaşım nedeniyle ya da bu adamlar yüzünden son yıllarda gönüllü kuruluşlar ciddi itibar kaybına uğramıştır.

Bazıları şöhret, itibar kazanmak, bazıları siyasette, akademik yaşamda yer edinmek için gönüllü kuruluşları kullanılacak bir enstrüman gibi görmektedir. Bazıları da popülaritesini artırarak işinde paraya çevirmek amacıyla bu kuruluşlara sızmaya çalışırlar, yalnız listede adı vardır sanı yoktur. 3-5 ayda bir toplantıya katılır laf eder ve gider. Amacı sadece adının listede görünmesidir. Gönüllü kuruluşlarda çalışacak insanların mutlaka eğitilmesi gerekir. Sonra da belli bir sürede uygulamada çalıştırıldıktan sonra aktif üyeliğe önerilmelidir. Eğitimsiz bir insandan insanlık için yararlanılması mümkün değildir. Her yerde, her işte ille eğitim ille de eğitim vazgeçilmezimiz olmalıdır. Bazıları başkalarının yaptığı işi görerek, izleyerek kendilerinin de o işi yapabileceklerini düşünürler ama olmaz. Olması için mutlaka bilen tarafından eğitilmesi gerekir.

Gönüllü kuruluşlarda uyanıkların yer bulması onlar için iyi olsa da kuruluş için iyi değildir. Uyanık ister ki bir eli balda bir eli yağda olsun, ya da bir ayağı denizde diğer ayağı kaplıcada olsun ister. Bu uyanıkzadeler her yer için zararlı olduğu gibi gönüllü kuruluşlar için de çok zararlıdır. Bana göre bilim karşıtlarının, bilim adamlarına dil uzatanların kesinlikle gönüllü kuruluşlarda yer bulamaması gerekir. İpin sağındaki muhafazakarlar (bugüne takılı olanlar), geçmiş arayanlar (gericiler), liberaller (günün adamı, her yerde, hem öyle hem böyle olanlar) cebini doldurmak için dolu dizgin yol alırken, ipin solundakiler özgürlük için, insanlık için mücadele etme yolundadırlar.

“Çoğunluk ta azınlık kadar büyük yanlışlara düşebilir.” John Dryden

“Medeniyet birlikte var olmaktır.”

Benim yurtdışı deneyimim İsviçre ile başlar, Amerika ile devam eder. Yaşadığım iyi kötü günler, acı tatlı anılar kendimin nerede olduğunu bana öğrettiği kadar ülkem de nerede olduğunu öğretti.

Yaşadıklarım bana ülkeme döndüğümde yapmam gerekeni öyle bir öğretti ki elimi çabuk tutarak kafamdakileri bir bir gerçekleştirmeye gayret ettim. Bu ülkenin yazgısının bilimden yana bir tavırla değiştirilebileceğine öyle inandım ki içim içime sığmaz oldu. Bu yazgıyı değiştirebilecek insandı. Bu nedenle bilim yolunda yola çıkacak herkesin elinden tutmaya yemin ettim ve sonuna kadar yeminime sadık kaldım.

Karınca kaderince yaptığımız bu işlerde bana fırsat veren herkese ne kadar teşekkür etsem azdır. Azda olsa bir şeyler yapmasaydık acımız hafiflemeyecekti.

Benim doğduğum yerde ilkokuldan ötesi okul yoktu. Yol da yoktu, imkân da yoktu. Ama okumamız gerektiğine inanan babamız vardı. Yokluğun cirit attığı bir kasaba düşünün. Nüfusu 527, ulaşım, iletişim imkânlarının olmadığı bir yer. Unutulmuş bir kasabada hiçbir şey olmasa da öğretmenlerimiz vardı. Halkçı, Cumhuriyetçi bir karakteri o çağda aldım. İyi ki almışım. Azınlık olmamız, solcu diye dışlanmamız nedeniyle çok mu çok çalışmak zorunda kaldık. İpin solunda yer aldığımız için 65 yıldır işkence altındayız. Özgürleşmemiş aydınlanmamış bir ülkede yaşamaya mahkûm edildik. Bu nedenle de aydınlanmaya, bilime biraz katkıda bulunurum diye gönüllü kuruluşa hem gönülümü kaptırdım hem de zamanımı ve imkânlarımı verdim.

Gönüllü kuruluşlarda çalışacak insanların uyumlu olması gerekir. Özellikle doğaya, yaşama, insana bakışlarının örtüşmesi gerekir. Uyum başarıyı belirleyen en önemli faktördür. Aynı yolda yürüyecek insanların kültürü ve bilgi birikimi de uyumun sağlanmasında önemlidir. Başarının sırrının bilgi ve çalışmakta olduğuna inanan insanların gönüllü bir kuruluşta bir araya gelebilmeleri arzu edilir. Bilimden yana tavırlı, insana ve insanlığa saygılı, kültürlü, paranın esiri olmayan insanların bir araya gelerek insanlığı geleceğe taşıyabileceğine

inanmak durumundayız. Batı dünyasındaki güçlü gönüllü kuruluşlar hem demokrasinin, hem bilimin gelişimine destek olmaktadır. Gönüllü kuruluşlar insanlığın geleceğini güven altında tutmak için çaba gösteren temel kurumlardır. Bu nedenle devlet ve toplum kesimleri gönüllü kuruluşlara her türlü maddi ve manevi desteği vermelidir. Çağcıl eğitim görmeyen toplumlar insanlığın başına sorun olmaktadır.

Gönüllü kuruluşlarda o ülkenin beyin gücü toplanabilir, o güç aktif hale getirilebilirse sorunlar süratle çözülebilir. Bilgi sahibi olmayanlar bırakın ülke sorununu çözmeyi kendi sorununu bile çözemezler. Bizim ülkede gönüllü kuruluşlarda şöyle bir yaklaşım vardır. Benim işime yaramıyorsa yapılmasına gerek yoktur. Hele ‘ben yapmıyorsam ya da proje benim fikrim değilse’ kesinlikle yaşama geçemez. Bu; cehaletin nedenli yıkıcı olduğunu ortaya koymaktadır. Böyle doğal muhalefet yapanların aksine nadir de olsa her şeye olumlu yaklaşan, destek veren insanlar da vardır. Zaten onlar olmasa büyük felaket çoktan yaşanırdı.

“Birilerinden daha iyi bir şey yapmak istiyorsan onları taklit etme, çünkü onlar daha iyisini yapma yolunda olabilirler.”

5-10 Kasım 1991’de Nevşehir’de gerçekleştirilen Gastroenteroloji Kongresine Türkçe konuşan ülkelerden ulaşabildiğimiz hekimleri davet ettik. O dönemde ulaşım ve iletişimde inanılmaz sıkıntılar yaşandığından katılım az oldu. Türkçe konuşan ülkelerle ilişkilerde kararlı olduğumuz için konuyla ilgili çalışmalara yoğun şekilde devam edilerek zaman içinde katılım üst düzeye çıkarıldı. 1993’de Bursa’da gerçekleştirilen kongreye Türki Cumhuriyetlerden katılımın olması için Faruk Memik hocamız da büyük çaba gösterdi. Bu konudaki patlama 8-13 Ekim 1996’da Antalya’da yaptığımız ulusal kongrede yaşandı.

Hocam Prof. Dr. Hamdi Aktan bana, “Ali hayretler içindeyim bu kadar insanı toplamayı nasıl başardınız?” dedi. Türkçe konuşan ülkelerden sanki insan yağmıştı. Antalya’ya erken gelen misafirlerin ağırlandığında Prof. Dr. Fahri Işıtan hocanın unutulmaz katkıları oldu.

“Özgürleşmemiş toplumlarda ne üniversite ne de üniversiter yaşam varlığını devam ettiremez. Bu nedenle bu ülkede üniversite yoktur, olsaydı tüm sorunları çözerdi.”

13. Ulusal Gastroenteroloji Kongresi, Türki Cumhuriyetlerden gelen misafirlerimiz (Antalya, 1996)

O insanların sağ salim gelip gitmelerinde yaşadığımız sıkıntıları bir Allah bir de ben bilirim. Sonuçta zor da olsa tüm sorunlar çözüldü. Türkçe konuşan ülkelerle dilde, işte, düşünce birliği kurulsun diye onları Türkiye'ye, bu ülkenin bilim adamlarını da oraya taşıdık. Alnımızın teri, gözümüzün nuru ile yarattığımız imkânları kullanarak birlikteliği ayakta tutmaya gayret ettik. Bu arada Türki Cumhuriyetlerden gelecek bilgi becerisini arttırmak isteyen gençlere de her türlü maddi imkânları sunduk. 1996 Antalya kongresinden sonra Türkçe konuşan ülkeler arasındaki işbirliğinin kalıcı olması için bir dernek kurmaya karar verdik. Gelecekte yapılacak işleri de kucaklayacak bir isim derneğe verildi. Avrasya Gastroenteroloji Derneği kuruldu. Birkaç dönem sonra başkanlık hastalığı ortaya çıktı, biri inmez öteki başkan olmak ister, seçeriz istemez, devreder. Sonra olan oldu yasal olmayan koltuğu alıp gitti. Derneğin asıl kuruluş felsefesinin anahtarını bulamadıkları için faaliyetleri gez-toz, git-gel olarak devam etti. Belki de biz uzaklarda kaldığımız için gelişmelerden haberdar değiliz. Artık onlar da bizi ötekileştirdiler. Böylece Avrasya ile ilgili hayallerimiz de hayal oldu gitti. İşte çekip giden hayallerimiz;

1. Müşterek kongreler, kurslar düzenlemek.
2. Bakü'de ve Ankara'da araştırma merkezi açmak (Bilimi yakından izleme merkezleri olarak bunlar teknolojinin de öncülüğünü yapacaktı.).

3. WGO'nun önde gelen adamlarıyla Türkçe konuşan ülke hekimlerinin hem Türkiye hem de Türki Cumhuriyetlerde tanışmalarına fırsat yarattık. Onlar da Türkiye dışında da birçok ülkede Türkçe konuşan halkların yaşadığını gördüler.

WGO'na Türki Cumhuriyetlerin acil eğitim desteğine ihtiyacı olduğunu, bu nedenle dünyanın başka yerlerinde kurdukları gibi bir eğitim merkezini (Training Center) Ankara'da kurmalarının yararlı olacağını söyledik. Bu merkezin Türkçe konuşan ülkelerin gelişimi için çok önemli olduğunu dile getirdik.

WGO yetkilileri o zaman Mısır'da bir merkez kurmaya karar verdiklerini sonra gündeme getirilebileceğini ifade ettiler. Aradan yıllar geçti ama ben unutmadım. Prof. Dr. Cihan Yurdaydın WGO'nun genel sekreteri olunca bize gün doğdu. Ben ne zaman Cihan'ı görsem "sakın unutma, sıra bizde" derken bir gün Cihan bana "bu iş olacak" dedi. Bir gün Prof. Dr. Ömer Özbakır bana Kayseri'de "WGO Training Center"i açacağız dedi. O zaman Ömer hoca ile Cihan dernek yönetiminde birlikte çalışıyorlardı. Ömer de Kayseri Tıp'ta dekanı. Belki de kuruluş için gerekli formalitelerin daha kolay olacağı için Kayseri'yi düşünmüş olabilirler diye düşündüm. Ömer

**"Halkın hoşuna gidecek laf edeceğine,
hakkın hoşuna gidecek laf et."**

“İyi devlet adamı halkı kendi seviyesine çıkarır, kötü devlet adamı ise halkın seviyesine inerek onların hoşuna gidecek laf ederler.”

hocaya “mümkün değil, bana Ankara için söz verdiler” dedim. Sonra Cihan’ı aradım, Ankara dışında bir yerde merkezin açılmasının sakıncalarını anlattım. Cihan Yurdaydın’ın şahsi gayreti ile bu merkezin Ankara’da açılışı gerçekleşmiştir. Bu konuda ne kadar teşekkür etsek azdır. Bu merkez sanırım yakın gelecekte eğitimcilerin de eğitiminde önemli katkı sağlayacaktır. Cihan “bu merkezin yönetimini üstlenir misin?” diye bana sorduğunda gençlere yer vermesini tavsiye ettim. 10 Aralık 2013’de bu merkezin resmi açılışının yapılacağını duydum. Açılışın akşam olacağını düşünüyordum. Cihan hocaya telefon ettim ama çok düşünüp sonra karar verdim mutlaka unuturlar diye. “Cihan, sakın unutma. Bu işi başımıza Ali Özden açtı de kâfi” dedim. O da bana “açılış töreni sabah oldu, bana bile konuşma yaptırmadılar” dedi. Artık bu konuda konuşmaya gerek yoktur. Sözün değil suyun bittiği yerdeyiz.

Ben Cihan’a telefonu utana sıkıla, uzun uzun düşündükten sonra ettim. Çünkü bu ülkede kimse kendinden önceyi ne hatırlar ne de söz der diye hatırlatmaya karar verdim. Oysa

Türki Cumhuriyetleri, 1996

gençlerin bir gün önceyi bile hatırlamak işlerine gelmiyormuş meğer. Kadirşinas olmayı öğrenmek bile eğitim ve kültür işiymiş ki gözlerinin önündeki Cihan Yurdaydın’ı bile görmemiş-

13. Ulusal Gastroenteroloji Kongresi, Türki Cumhuriyetlerden gelen misafirlerimiz (Antalya, 1996)

13. Ulusal Gastroenteroloji Kongresi, Türki Cumhuriyetlerden gelen misafirlerimiz (Antalya, 1996)

ler. Bu olay tarihe geçecek kadar önemli olduğu için yazıyorum. Sessiz olalım, bir gün insanlık mutlaka kazanacaktır.

4. 1990-1999 yılları arasında WGO yöneticilerinden kimi görsem WGO yönetim ve çalışmasında sorun olduğunu söylemişimdir. Çünkü ben Dünya Gastroenteroloji Kongresinin her yıl yapılmasının gelişmekte olan ülkelerin yararına olacağını düşünmüşümdür. WGO dünyayı yönetsel ve çalışma açısından 4 bölgeye ayırmıştır.

- a. Asya-Pasifik (Asian-Pacific) APAGE
- b. Inter-American (AIGE)
- c. European (ASNEMGE)
- d. African-Middle East (AMAGE)

Yıllar önce TGD'ye hangi zonda yer almak isterseniz diye sordukları zaman biz Avrupa'da yer almak istediğimizi bildirmiştik. Her yer uyanıklarla doluydu herkes suyun başını tutmuştu. İstedikleri gibi at koşturuyorlardı. Bu nedenle bu kısır dönemden kurtulmak için Avrasya bölgesini aktive ederek yeni bir bölgenin oluşmasını sağlayabileceğimizi düşündük fakat buna yok edici güçler fırsat vermedi. Genç kuşakların bu konuya eğilmesinde yarar vardır. Çünkü Türkçe konuşan ülkeler dil-

“Herkes çektiği acıyı, sıkıntısını, döktüğü alınterini, verdiği emeği kendisi bilir.”

de, işte, düşüncede birliği sağlamak mecburiyetindedir. Avrasya projesini hala gezme tozma olarak gören, elini cebine sokmadan orada burada dolaşmak isteyen insanlar görüyorum.

1997-1999 dönemi Burhan Şahin (Başkan), Ali Özden, Selahattin Ünal, Sedat Boyacıoğlu, Bülent Sivri, Atilla Ökten, Tan Kut İlter'den oluşan yönetim kurulunu yerini yapılan seçim sonunda 1999-2001 dönemi için yeni yönetime; Cihan Yurdaydın, Nurdan Tözün, Sedat Boyacıoğlu, Uğur Yılmaz, Ömer Özütemiz, S. Fatih Beşışık, Fahri Işıtan'a bıraktı. Böylece TGD ile benim hiçbir yasal ilişkim de kalmamıştır. Bundan sonraki dönem için bizim suçlanmamız halüsinasyon kaynaklı olabilir. Yönetimde yer alan genç arkadaşlardan elbette ki bizimde her üye gibi beklentilerimiz vardı.

1990 yılından beri yayın hayatında olan TJG her türlü muhalefete rağmen yoluna devam ederek 1996'da “Excerpta Medica”ya, sonradan bu genç arkadaşlar döneminde 2003'de PubMed'e, 2007'de de Science Citation Index'e kabul edilir. Böylece TJG on yedi yıllık bir yolculuktan sonra hedefine bu arkadaşların katkısıyla ulaşmıştır. Bu başarı bazılarında sevinç, bazılarında sıkıntı, bazılarında da büyük şaşkınlık yaratmıştır. Çünkü bu başarı beklenen bir durum değildi. Bu dergiye kar-

“İntikam almaya gidiyorsan iki tabut hazırla ya da mezarını kaz da git.” Konfüçyüs

“Gençler yaşlıların bilgi ve tecrübelerinden yararlanmazsa onların da ömrü benim gibi boşa geçer.” Goethe

şı tavrı koyan bir grup ilk sayıdan itibaren ileri geri konuşmaya başlamışlardı. Bazıları da ‘bu dergiye gerek yok, tıp fakültelerinin dergileri var, onlar desteklenmelidir’ görüşündeydiler. Bazıları bu dergi için verilen kâğıt parasına acıyorlardı. Başka bir kesim de uluslararası olmadığı için yazı gönderemeyeceklerini açıkça söylemekteydiler. Kısacası bu dergide hiç yazısı çıkmayan klinikler ve hocaların sayısı oldukça fazlaydı. Onların kendilerini tanıdıklarını sanıyorum.

Ortaya çıkan bu inanılmaz başarının sahibi yazılarıyla dergiye destek verenlerdi (gastroenterolog vs.). TJG, SCI’ye girdikten sonra yazı akışındaki artış beraberinde yeni sorunları da birlikte getirmiştir.

Dünyadaki en zor işlerden biri de süreli dergi yayınlamaktır. Dikkatli ve özenli çalışılmaz ise TJG, SCI dışında kalma gibi tatsız bir durumla karşılaşabilir. Yeni yönetimin olayı kavraması, daha doğrusu öğrenmesi ve gerekli önlemleri alması gerekir. Bir işi kendin yaparsan başarılı olma olasılığı yüksektir. İş başkasına havale edersen, işten kaçarsın, işi lafla bitirmek istersen başarısızlık kaçınılmazdır. TJG 1998’den bu yana yani 15 yıldır TGV tarafından yayına hazırlanmaktadır. Gerçek kahramanın TGV olduğunu kimse unutmamasın. Ülkemizde ya-

pılan bilimsel toplantı ve kongreler genç gastroenterologlarda bir motivasyon yaratsa da esas fırtınayı yaratan gençlerin ufkunu genişleten onlara umut veren TJG olmuştur.

TJG hem bilimsel çalışma yapacaklara hem de akademik hedeflere ulaşmada kararlı olanlara kutup yıldızı olmuştur. Bu nedenle bu dergiyle bütünleşmiş, bu dergiye kendini borçlu hisseden yüzlerce insanımız vardır. Bazıları ise hala bu derginin bazı hastanelere özel hizmet vermek için yayınlandığını ileri sürmektedirler. Bu dergi için de bizi hala suçlamaktan bıkmayan insanları anlamak mümkün değildir. Ben üniversitelerdeki anlayış ve kadrolarla bir yere varılamayacağını bildiğim için hep üniversite dışında kalmış genç yetenekli hekimlerin üniversiter yaşama entegre olmasını, akademik kadrolarda yer almasını yararlı gördüğüm için bu yolda hep mücadele etmişimdir. Bu nedenle de eğitim hastanelerinde çalışan akademik yaşamda yol almak isteyen herkese gücüm yettiğince yardımcı olmaya çalışmışım. Herkesin beni tenkit etmesine rağmen bu yaklaşımın üniversitelere zarar değil yarar getirmiştir. Bugün akademik yaşamımızdaki yıldızların çoğu bu eğitim hastanelerinden yetişmiştir. Biz olaya böyle yaklaşırken onlar az olalım ya da bizden olsun anlayışında çivile-

“Kongre bilim ve teknolojideki yenilikleri paylaşmak için yapılır. Yandaşları ve oydaşları ağırlamak için yapılmaz.”

13. Ulusal Gastroenteroloji Kongresi, Türki Cumhuriyetlerden gelen misafirlerimiz (Antalya, 1996)

“Çağa uygun eğitilmeyenler toplumu büyük felaketlere sürükler.”

nip kalmışlardır. Bilime, akademik yaşama saygılı, özgürlüğüne düşkün bilim ve akıl yolunda ilerlemek isteyen herkese üniversitemizin kapısının açık olmasının gerektiğine dün inandığım kadar, bugünde inanmaktayım. Ama zaman zaman bilimsel değerlendirme yöntemleriyle akademik yaşamın ve akademisyenlerin değerlendirilmesi de bir zorunluluktur.

Benim TGD ile olan ilişkim, 1999'dan bu yana, seçimden seçimedir. Çağdaş çizgide olan, bilimden yana tavırlı olan, başkalarını ötekileştirmeyen, ayrımcı olmayan adaylara oyumu veriyorum. Bunun için beni suçlamak kanımca yanlıştır. Başkasıyla uğraşan hastadır. Kendiyle uğraşan insandır ve akıllıdır.

“Araştırma herkesin yapacağı sıradan bir iş değildir.”

Farklılıklar biraz da çıkarların örtüşmemesinden kaynaklanmaktadır. Hayatımın hiçbir döneminde parayla pulla işim olmadı. Biraz da kendi kendimi okuyarak eğittim ve ipin solunda yer aldım. Bu nedenle de kendimi savanda, steplerde geziyor sanmıyordum. Yerleşik bir düzende birlikte olmak zorunda olduğumuzun farkındaydım. Yerleşik düzene geçişle başlayan birlikteliğin, demokratik yaşamın, yaşam boyu yalnız eğitimle olabileceğine inanıyorum. Eğitime karşı çıkan topluluklar yok olup gitmeye mecbur.

Bu nedenle ülkemizin medeni, çağdaş, hümanist, özgür, bilimden akıldan yana insanlar ülkesi olmasını arzu ediyoruz.

1999-2001'de yönetime gelen arkadaşlara karşı kısa zamanda, yani onların çalışmalarını görmeden, tavır oluşturulduğu görüldü. Aynı toplumda olduğu gibi bunlar, onlar diye bir ayrışmanın, ötekileşmenin ayak sesleri duyulmaya başladı. Herkes kendini suçlayacağına başkasını suçluyordu. Sonunda fatura ya solcuya ya da Yahudi'ye çıkar. Çıkarıcılar ve dinciler her zaman kolayı seçer. Cumhuriyet yanlıları her zaman birlikten, bilimden, akıldan yana olmuştur. Bu kez ayrışmanın belirginleştiği yer Ankara idi. Bizim yönetimden ayrılmamız bile onları sakinleştirmemişti. Benzer havanın toplumda olması onların da yelkenlerini dolduruyordu. Ne yapıp yapıp yönetimi ele geçirmek istiyorlardı. Bu yaklaşımların bilimsel temelli ya da bilimsel öğeleri taşıyan derneklere zarar verece-

ği düşünülmüyordu. Bazıları kendini aynada bile göremez hale gelmişti.

Sonunda yönetimi ele geçiremeyenler, yani onlar; başkalarını suçlayarak, kendilerini haklı görerek, kendi kendilerini ötekileştirerek ayrıldılar. İstedikleri zaman TGD ile ama genellikle kendileriyle oldular. TGD aktivitelerine ne destek verdiler ne de katıldılar. Siz varsanız biz yokuz anlayışını yıllarca sürdürdüler. Alternatif kongre vs. düzenleyerek muhalefeti canlı tutmaya çalıştılar. Böylece ayrışma bölünme ile sonuçlandı. Bunlar onların gönlünü almak için neler neler yaptılar, hatta bunlar kendilerini destekleyenleri yok bile saydılar. Yeter ki birlik olsun, huzur olsun istiyorlardı. Ama onların her şeyi, iktidarı istediklerini fark etmediler. Her seçimde onlarla birlikte olmayı arzuladılar ama başaramadılar. Onlar her nedense, ben yıllardır yönetim dışında olduğum halde, beni yönetimde görerek öyle bir algılamaya yaratarak uzlaşmaya yanaşmamakta kararlılık gösterdiler. Ya da gözleri ne olursa olsun iktidardaydı olmayan insanı varmış gibi görmeye kendilerini inandırıyorlardı. İnanan insan kafasında kurguladığına inanır, ondan onun kurtulması mümkün değildir. Zoru yok etmektedir.

Neden ben; Cumhuriyetçiyim, sol taraftayım, hümanistim, bilimden, akıldan yana tavırlıyım. 1960'dan bu yana üniversitede tam günden yanayım. Tam gün yoksa üniversitenin olmadığına inanıyorum. Üniversitelerin üniversite gibi olmasını, okulların da okul gibi olmasını istiyorum. Genç kuşakların da bilimden yana tavırlı yetişmesi için de elimden geleni yapmak istiyorum. Bu ülkeye sıkça gelen yabancı bilim adamları, ülkemizdeki gastroenterologların çoğunun akademik yaşamda olmasını TJG'ye ve TGD'nin yoğun çalışmalarına bağlamaktadırlar. Gastroenterolojinin yarattığı havadan diğer bilim dalları da etkilenmiştir. Bazı hocalar “Part time' çalışan hocalar olmasa üniversite batır” dediği zaman bile sessiz bilimden yana tavrımızı sürdürdük. “Üniversiter yaşam için” Full time” olmazsa olmazdır ama her şey değildir. Ama “full time” bilimsel akademik yaşam için ilk adımdır. Bu ilk adım atılmadığı için üniversitelerin durumu ortadadır.

“Kendini kontrol edemeyen mutlaka eğitilmelidir.”

“Yaşadım yetmiş iki aşkın yıl, sonunda gelip, hiçbir şey öğrenmemişim onu öğrendim.” Ömer Hayyam

Üniversitelerin devamlı değişim ve gelişim içinde olması gerekir. Üniversitenin bir başka olmazsa olmazı da akademik yaşama uygun bilim adamıdır. Bir başka olmazsa olmaz da elbette ki halkın üniversiteye ve üniversiter yaşama saygı ve sevgi göstermesidir.

2001 yılında yönetime gelen genç kuşak genel merkez binasını inşa ederek Avrupalıları şaşırtacak bir eser ortaya koydular.

İnsan dünyada olup biteni görünce ülkesinde de gelişimin, dönüşümün hızlanmasını istiyor. Bazıları da değişim ve gelişimin çıkarlarına uygun olmayacağını düşünerek karşı çıkıyor. Bu karşı çıkışın ülkeye zarar vereceği ise umurlarında değil. Gastroenterolojinin yan dallarının süratle açılması gerektiğini söylediğimiz zaman nedense bazılarının huzuru kaçıyor. Gerçekten kaçarak, gözlerini kapatarak ne yapmak istedikleri de belli değil. Tekrar yazalım gastroenterolojinin yan dallarının açılması hızlandırılmalıdır. Hepatoloji, Transplantasyon Hepatolojisi, İnflamatuvar Barsak Hastalıkları, Girişimsel Endoskopi, Motilite, NOTES gibi alt dallar kurulmalıdır. Biz böyle dedikçe bazıları bizi gastroenterolojiyi parçalamakla suçladılar. Bilim Dalı başkanı iken açtığım Karaciğer Hastalıkları İzleme Polikliniği nedeniyle neler demediler. Bu ülkedeki örnek tek polikliniği Prof. Dr. Ramazan İdilman'ın desteği ile çalıştırabildim. Günümüzde herkes her şeyi yapacak diye bir şey yok. Herkes bildiğini yapmak zorunda. Bildiğimizi de belirleyen eğitim programımızdır. Yapacaklarımızın sınırını da belirleyen eğitim programımızdır. Bir insanın her işe burnunu sokması bilimsel bir yaklaşım değildir. Bize kızanlar aslında düşüncelerimize ve kafamızda oluşmakta olan yenilikçi fikirlere düşmandır. Bizim gerçeğin peşinde olmanız onları korkutuyor.

Onlar; yandaşlarına kapıları açıp onları Cumhuriyetin olanaklarından yararlandırırken biz ayrımcılık yapmadan herkesin elinden tuttuk yoksa onlar bugünlere nasıl gelirdi. Onlar, bizi değil kendi yol göstericilerini dinlediler. Biz işe adam almayı savunurken onlar adama iş yarattılar. Bir türlü anlatamadık “her işten anlayan akademik yaşama uygun değildir, onlar hizmet hastanelerinde çalışsınlar” dedik. Her işten anlayanların yeri üniversite olursa üniversitede her işten anlayan çoğa-

lır, o da bilimin araştırmanın sonunu getirir. Batı dünyasında, özellikle akademik kurumlarda, araştırma ağırlıklı merkezlerde, hastalık temelli uzmanlaşma yaygınlaşmaktadır. Bizde akademik hastanelerde çalışanların bir elinin karaciğerde öteki elinin kolonda olduğunu sıkça görürsünüz. Herkes her şeyi yapmaya meraklı, bu pazara hazırlık fenomenidir. Oysa hekimin belli bir alanda uzmanlaşması hatta o alandaki temel bilimde de doktora yapması gerekir. Her şeyi herkes yapsın anlayışı yüz yıl önceki pratisyen hekimliğe dönüş arzusudur.

Biz dernekte çalıştığımız dönemde ne ayrımcılık ne ötekileştirme bilirdik. Sonra ne olduysa onlar ayrılıkçı bir anlayışta buluşarak çoğalmaya çalıştılar. Biz dernekte bulunduğumuz dönemde yönetimde olanların kongre programında konuşmacı olarak yer almasına izin vermediğimiz gibi kesinlikle firma konuşmacısı olmasına, satellit panellerde yer almasına da göz yummadık.

Şayet derneğin yaptığı bir satellitse o zaman dernek konuşabilir ve elde edilen maddi olanaklar da derneğe aktarılırdı. Yönetimin amacı kendilerine maddi ve manevi imkân sağlamak değildir.

Dernek yönetiminde bulunanların şan, şöhret, para kazanma amaçlı reklam için derneği kullanması ahlaki değildir. Bu nedenle yöneticilerin aktivitelerden kendilerini uzak tutması gerekir. Bizim nesil maaşımızın bile ne olduğunu öğrenemeden emekli olduk.

Bir gün beni bunlardan ve onlardan bazıları “derneği eğitim hastanelerine sattın, başımıza bela ettin” diye suçladılar. Bunların içinde kendini eğitimci zannedenler de vardı. Türkiye’de gastroenterolojinin gelişimini hızlandıran en önemli fenomen; üniversite dışında kalan, gelişime değişime açık, çalışkan, gece gündüz bilmeyen, eğitim hastanelerinde çalışan gençler olmuşlardır. Biz onların hedeflerine varabilmeleri için elimizden geleni yaptık. Onlara kalsa gastroenteroloji gelişim sürecine girmeden yok olur giderdi.

Bunlar onlarla devamlı bir barış ortamı bulup bölünmüşlüğü ortadan kaldırmaya çalıştıkça onlar önlerine yeni sorunlar koyup bunları yokuşa sürüyorlardı. Bunlardan biri de TGV'nin kapatılması ya da yok edilmesi olmalı ki o dönemde

“Bir şeyler yapmak istiyorsan başkalarından farklı düşün, farklı şeyler yap ve herkesten daha çok çalış.”

“Fahri doktora bilime doğrudan katkısı olanlara verilmelidir.”

dernek yönetiminde olan bazı hocalar birkaç kez TGV'yi kapatalım önerisiyle geldi. Ben de kendilerine bu konuyu bir daha gündeme getirme diye sert bir çıkış yaptım. “Zaten kongrenizi onlardan korktuğunuz için TGV'ye vermiyorsunuz, becerebileceğinize inansanız dergiyi de başka yerde baskıya hazırlatırsınız” dedim. Zaten TGV zor şartları yaşamaya zorlanmıştı ayakta zor duruyordu, gözümüzün nuru, alınımızın teriyle 3-5 kişinin desteği ile yaşatmaya çalışıyorduk. Çünkü biz TGV'yi kongre ve dergi yayın işlerinde derneğe destek olsun diye kurmuştuk. Bunlar onlar diye ortaya çıkan bölünme TGV'nin kaynaklarının kurumasına neden oldu.

Bunlar da onlar da Vakfa olan desteğini kestiler. Bunlar da onlara bizimle olan ilişkilerini kestiklerini göstermek için kongre programında özellikle bana ne konuşmacı ne de oturum başkanı olarak yer bile vermediler. Beni dışlamakla onlara mesaj göndermeye çalıştılar. Şimdi bunlar da onlar da bizi dışlarsa da biz kimseyi dışlamayız çünkü bizim hakkımız yok. Bana TGV'yi kapatalım diyen hocayı TGV Genel Sekreteri yaptık, ben de ona “kolaysa TGV'yi elinle kapat” dedim. Açık söylüyorum Türkiye’de gastroenterolojinin gerçek dinamosu TGV’dir. Bunu göremeyenlere şaşarım. Bilimin karşısında hiçbir güç duramaz.

“Ayrımcılık; ırkçılık ve dincilikten daha tehlikelidir.”

TGV bağımsız bir kuruluştur. Bu Vakfı 1996’da Derneğin yaşadığı bir takım sıkıntıları aşmak için kurduk. O zaman derneklerin çalışma alanı oldukça sınırlı idi, bu nedenle çok sıkıntı çekilmekteydi. TGV kendi yolunda bilimden yana kesin tavırlı bir kuruluştur. Kim ne derse desin gastroenterolojiyi sırtında taşımaktadır. TGV'nin amacı para kazanmak değildir. Sağa sola baskı yaparak para toplayan bir kuruluş hiç değildir. TGV organize ettiği tüm kongrelerde hem gastroenterologlara hem de diğer katılımcılara ve ilaç firmalarına her türlü kolaylığı göstererek kongrelere katılımı yüzlerden binlere çıkarmıştır. Özellikle Prof. Dr. Ömer Özütemiz'in başkanlığında 1-6 Ekim 2003’de Kuşadası’nda, Prof. Dr. Hakan Şentürk’ün başkanlığında 4-7 Kasım 2006’da Lütfi Kırdar Kongre Merkezi-İstanbul’da gerçekleştirilen kongrelerin en üst düzeyde katılımlı ve görkemli geçmesi için, TGV kongre başkanlarına

tüm imkânlarını sunmuştur. Bu destek sayesinde bu iki kongre unutulmazlar arasında yerini almıştır. Bir kongrenin kaynağını yaratan esas kongre başkanıdır her zaman, kaynağın bittiği yerde TGV ve onun yaratıcılığı vardır.

TGV yıkıcılara, yok edicilere rağmen bu güne dek 50’ye yakın yurt dışı ve yurt içi bursu vermiştir. TGV’yi 15 yıldır başında taşımaktadır. TGV'nin yeni başkanı Prof. Dr. Tankut İltar ve Genel Sekreter Prof. Dr. Ömer Özütemiz yeni adımlar atarak TGV'nin gelişimine katkıda bulunacaklardır.

Bir zamanlar bir hocam; “Ali, bu işleri bu kadar genişletme sonra bunlar birbirlerine düşerler.” diye uyarıda bulunmuştu. Bana bu konuda alternatif önerilerde de bulunanlar oldu “gel ne istiyorsan yapalım, hem daha az çalışırsın hem de daha az üzülürsün” gibi. Tekliflerin değil kendi peşimden gittim, kimin haklı olduğunu zaman gösterecek ama Cumhuriyet gibi herkesi kucakladığıma, herkesin elinden tuttuğuma, doğru yolu gösterdiğime inanıyorum. İpin solunda olan bir insan olarak farklı olanın nasıl yapıldığını göstermeye çalıştım. Ben gerçeği gördüm, isterse herkes görebilir, yeter ki istesin yeter ki kendiyi yüzleşsin, yeter ki kendisiyle tanış olsun.

14 yıldır bunlar ile onlar bir araya gelip sorunlarını çözemiyorlar. Başkasını suçlayacaklarına kendilerini suçlasalar çok iyi olur. Dışardan bakılınca bunlar ve onlar görülüyor. Aynaya bakmaya cesaret ederlerse suçlu da görecekler.

Suçlular saptandıktan sonra hem kendilerini hem de birbirlerini anlamaları kolaylaşacaktır. Birlikte olmaya mecbursunuz aksi takdirde yeni kuşaklar sizleri devre dışı bırakacaktır. Ya çağın gereğini yapacaksınız ya da çağ dışı kalacaksınız. Ortaya çıkan eser sizin eseriniz değil bölüşmeye kalkmayınız. Bu eser hepimizin, gerektiği an gençlerin esere sahip çıkacağına inancımız tamdır.

14 yıldır süre gelen bu farklılaşma, ayrışma, ötekileştirme bir gerçek olarak bunları ve onları oluşturmuştur. Bu bölünme nedeniyle iktidar savaşı her dönem artan bir heyecanla hırsla devam etmektedir.

“İnsanları ayrıştırmaya, ötekileştirmeye çalışmak insanlık suçudur.”

“Bir ülkede cami sayısı okul sayısından fazla ise demokrasiden söz edilemez.”

Ben 14 yıl içinde yapılan her seçimde etik sorunlar yaşadığımı duyuyorum. Etik olmayan sorunların kaynağının onlar olduğu konusunda şüphe yok, çünkü onlar tüm olasılıkları zorlayarak TGD yönetimini ele geçirmek istiyorlar. Onların yıllardır etik olmayan yolları denemesine rağmen bunlar aynı yolları kullanmamıştır. Seçimi kaybetme pahasına etik olmayan yolları zorlamalarını her zaman onlara söylemişimdir. Seçim kaybedilebilir, ancak ahlak kaybedilirse bir daha bulunması nerdeyse imkânsızdır. Onlar seçimden önceki gece soyut bir toplantı organize ederek yandaşlarını bu toplantıya davet ediyor. Seçmenlerini uçakla getirip, konaklatıp, yedirip, içirip ertesi günü de oyunu kullandırttıktan sonra uçakla geri gönderiyorlar. Bu tarz bir yaklaşımı yandaşları nasıl, neden kabul ediyor anlaşılması zor. Bu modern hukuka olduğu kadar İslam hukukuna da ters bir durumdur.

Bu masrafların kaynağının gelecekte yapılacak kongre bütçesinden, kongre organizasyon firması tarafından ya da ilaç firmaları tarafından da karşılanmış olabileceği tartışılmaktadır. Daha öncede bu yaklaşımın yanlış olduğu yönünde makale yazmama rağmen bizi dinlememekte inat ediyorlar. Maalesef bunlar yönetimde iken de tavır koyup bu uygulamayı önleyemediler. Bunlar Ankara dışından seçime kendi olanaklarını kullanarak geldiler ya da gelemediler.

Yeni yönetim kurulunun denetim kurulu ile birlikte yıllardır devam eden bu uçaklı, yataklı, yemekli, içmeli seçmenlik konusunda bir araştırma yapıp kaynağını saptayarak üyeleri bilgilendirilmesi gerekir. Bu çok büyük bir hizmet olacaktır. Yanlış bir bilgi ise en azından onu da öğrenmiş olacağız.

Eski yönetim bu konunun üzerine gitmemiş ya da gidememiştir. Yeni yönetim bu konuyu aydınlatacak dirayeti ve duyarlılığı göstermelidir.

Deontolojiyi (Meslek ahlakı) ayaklar altına alarak zıplamaya kimsenin hakkı yoktur.

10.12.2013 tarihinde yapılan Türk Gastroenteroloji Derneği seçimi sonuçlarına göre yeni yönetim; Necati Örmeci, Hakan

Şentürk, Ahmet Bektaş, Emrah Alper, H. İbrahim Bahçecioğlu, Erkan Parlak, Birol Özer'den oluşmuştur. Bu arkadaşlar sandıktan çıkmıştır, onların başarılı olmalarını canı gönülden diliyorum. Bu seçim sonuçlarının Pirus Zaferine yol açmasını kesinlikle istemem. Tüm üyelerin yeni yönetime destek vermesi, birliğin sağlanarak dirliğin yaratılmasına imkân verecektir. Böyle bir yaklaşım onların da kendilerini daha iyi tanımalarına fırsat verecektir.

Başarılı olmaları çok çalışmalarına ve özveride bulunmalarına bağlıdır. Şunu açıkça söylüyorum, bu yönetimin iki yıl sonra ne bunları ne de onları suçlama şansı yoktur. Yalnızca kendilerini suçlayabilirler. Daha önce onlar biz iktidar olmazsak yokuz demişlerdi. İşte yönetim elinizde var olun da birliği sağlayın. Birliği sağlayamazsanız, tüm dernekleri TGD şemsiyesi altında toplayamazsanız, geçmişin de bugünün de suçlusunun siz olduğunuz görülecektir. Eski yöneticilere söylüyorum, başkalarının yaptığı hataları yaparak gelecek kurgulanamaz. Yeni yönetime destek olunuz. Benim yeni yönetimden isteklerim ve başarılı olmaları için önerilerim şunlardır.

1. Birliğin sağlanması için yaklaşımlarınız çağcıl demokrasiye uygun olmalıdır.
2. Ulusal Kongre her yıl iki kez (ilk ve sonbaharda) yapılırsa diğer derneklerin de faaliyetlerine imkân sağlanır.
3. Ulusal gastroenteroloji kongresinin eş-dost, seçmen ağırlama ortamı olmadığı kavranmalıdır.
4. Kongrede görevlendirilecek bilim adamlarının seçiminde likayata dikkat edilmelidir. 20 katılımcıya 1 konuşmacı olacak şekilde hesaplama yapılmalıdır. Oturum başkanları konu uzmanlarından seçilmelidir.
5. Dernek faaliyetlerine siyaset ve din karıştırılmamalı, uzak durulmalıdır.
6. Kongre programı yapılırken temel bilimlere, pediatrik gastroenterologlara yer verilmelidir. Hepato-Gastrointestinal Nutrisyon Derneği'ne de görev verilmesi nutrisyonun gastroenterolojide gelişmesine fırsat verecektir.
7. Makyavelist yaklaşımlar hekimlere yakışmaz. Uçaklı, yatmalı, yeme içmeli demokrasi bir daha yaşanmasın. Şayet böyle bir yaklaşım gösterecekseniz bu imkanın tüm üye-

“Bir gün bu ülkede araştırma merkezlerinin sayısı camilerin yüzde biri kadar olursa bilgi toplumunun temelleri atılmış olur.”

lere verilmesi için olağanüstü genel kurul yapınız. Bir başka yaklaşım da hekimlerin zaman kaybını önlemek için dijital ortamda seçim yapılmasıdır. Bazı batı ülkelerinde uygulanmaktadır.

8. Kongre katılım ücreti her hekimin kendi imkânlarıyla katılabileceği ölçülerde olmalıdır.
9. İlaç firmalarına mahalle baskısı yapılması hem etik değildir hem de tehlikeli bir yaklaşımdır.
10. Belirlenecek yabancı konuşmacıların bu ülkeye sempatisi ve katkısı ön planda tutulmalıdır.
11. Bundan sonraki seçimlerin sorunsuz geçmesi için sakin bir ortam hazırlanması esastır. Üye listesi sorunsuz ve eksiksiz hazırlanmalıdır. Kimlik kontrolü doğru dürüst yapılmadan hazırlanmış listesine imza atılıyor. Sonra oy kullanılıyor, o zaman imzanın kime ait, oyun kime ait olduğu kararlarda kalıyor. Bazen de doğrudan sandığa oy atılıyor o zamanda imza sayısı ile oy sayısı birbirini tutmuyor. Bunlar zaman zaman yaşanıyor. Bu nedenle başkasının yerine oy kullanılmasını önlemek için ve gerektiğinde sahte imzalar ortaya konabilsin diye imza listesi saklanmalıdır. Modern seçim diyoruz, bunun için etik ve yasal zorunluluklara riayet etmeliyiz. Sandık kurulunun sandıklara hâkim olması gerekir.

Demokraside sandık olmazsa olmazdır. Ama her şey değildir. Özgür insanların, özgür üniversitelerin, özgür medyanın, çağcıl eğitimin, özgür örgütlenmenin, gönüllü kuruluşların

güçlü olmadığı, yargının bağımsız olmadığı yerde zaten demokrasi olmaz. Denetimden kaçan yürütmenin olduğu ülkede demokrasinin “D” sinden bile söz edilemez. Ayrıca demokrasi zaafı olan, kötüye kullanılabilen bir rejimdir. Bu nedenle de demokrasinin de kendini yürütmeye, yargıya, yasa ve topluma karşı koruyabilecek refleksleri olmalıdır. Bunun için de çağcıl eğitime duyarlı hale gelmiş topluma gerek vardır. Demokrasiyi yok etmeye değil var etmeye çaba göstermeliyiz.

Bir ülkede demokrasiye en çok destek veren hekimlerdir. Çalışmalarınızda katılımcılığa öncelik vermenizi öneririm. Sandıktan çıkan istediğimi yaparım yaklaşımı demokrasinin sonunu hazırlar.

12. Sakın şunu unutmayın; Kendiniz için değil gastroenterolojinin gelişmesi ve bilim toplumunun yaratılması için çalışmalısınız. Birlikteliğin gelişmesi için gerekirse TGD tüzüğünü ve yasalarını kullanınız. Hiç kimse TGD'den daha önemli olamaz.

Biz ne bunlardan ne de onlardan yanayız. Çünkü iki grup ta bizi dışlayarak amaçlarına ulaşmaya çalışıyorlar. Çünkü herkes her şeyi çok iyi biliyor. Bunların yanlış yaptığını inanıyor sanız – siz yanlış yapmayın. Yanlış yapmanın tek yolu vardır. Bilimin aklın yolunda yürütmektir. Bu yolda yürüyenler kendi çıkarını değil toplumun ve insanlığın çıkarını düşünür.

Başarılı olmanız dileğiyle.

(01.12.2013, Ankara)

Bir memleket için ilim sahasında büyük adamlar muayyen mevzua dair yalnız eser vücuda getirenler değildir. İlim ve tetkik heyecanını uyandıranlar, birçoklarını tetkike sevk edebilenlerdir ki memleketin hakiki mürşitleri olurlar.

Mehmet Emin Erişirgil
(Varlık Büyük Sözler-Ülkü Tamer 1960)

“Yeni yönetim kendilerine ve yandaşlarına hizmet üretmeyi değil tüm üyelere hizmet üretmeyi amaç edinmelidir.”